

Cristos Rege

În ultima duminică a anului liturgic se sărbătorește Solemnitatea Cristos Rege. Cu o săptămână înainte de această sărbătoare, vă oferim textul omiliei pe care Sfântul Josemaría a ținut-o la 22 noiembrie 1970, inclusă în cartea „E Cristos care trece”.

16.11.2025

Anul liturgic se încheie, iar în Jertfa Sfântă a Altarului Îi reînnoim Tatălui oferirea Victimei, Cristos, Împăratul sfințeniei și al harului, Împăratul

dreptății, al iubirii și al păcii, așa cum vom citi în curând în Prefață. Cu toții simțiți în sufletul vostru o bucurie imensă, când vă gândiți la sfânta Umanitate a Domnului nostru: un Rege cu inimă de carne, ca a noastră; care este autorul universului și al fiecărei creaturi și care nu se impune prin dominație: cerșește puțină dragoste, arătându-ne, în tăcere, mâinile Sale rănite.

De ce, atunci, atât de mulți Îl ignoră? De ce mai auzim acel protest crunt: *nolumus hunc regnare super nos*, – nu vrem ca Acesta să domnească peste noi? Pe pământ sunt milioane de oameni care se înfruntă în acest fel cu Isus Cristos sau, mai bine zis, cu umbra lui Isus Cristos, pentru că pe Cristos nu-L cunosc, nici nu au contemplat frumusețea feței Sale, nici nu știu măreța Lui învățătură.

În fața acestui spectacol trist, mă simt înclinat să ispășesc cumva

această lipsă de credință față de Domnul. Ascultând acest strigăt care nu încetează, alcătuit nu atât din glasuri, cât din fapte puțin nobile, simt nevoia să strig puternic: *oportet illum regnare!*, – se cuvine ca El să domnească.

Opoziție față de Cristos

Mulți nu pot suporta domnia lui Cristos; ei i se opun în mii de feluri: în proiectele generale ale lumii și ale conviețuirii umane; în moravuri, în știință, în artă. Până și în însăși viața Bisericii! *Nu vorbesc* – scrie Sfântul Augustin – *despre cei răi care Îl blasfemiază pe Cristos. Rari sunt într-adevăr cei care Îl blestemă cu limba, dar mulți sunt cei care o fac prin propria lor purtare.*

Unii oameni chiar sunt deranjați de expresia *Cristos Rege*: dintr-o chestiune superficială de limbaj, ca și cum domnia lui Cristos ar putea fi confundată cu formule politice; sau

pentru că, mărturisirea regalității Domnului, i-ar conduce să admită o lege. Iar legea n-o suportă, nici măcar pe acea scumpă poruncă a iubirii, pentru că nu vor să se apropie de iubirea lui Dumnezeu: ei ambiționează doar să-și slujească propriul egoism.

Domnul m-a împins, de multă vremesă repet un strigăt tăcut: *serviam!*, – voi sluji. Fie ca El să sporească în noi aceste dorințe de dăruire, de fidelitate față de chemarea Sa divină –cu naturalețe, fără ostentație, fără zgomot– în mijlocul străzii. Să-i mulțumim din adâncul inimii noastre. Să-I adresăm o rugăciune de supuși, de fii, iar limba și gura ni se vor umple de lapte și miere, va avea un gust ca de fagure să vorbim despre Împărăția lui Dumnezeu, care este o Împărăție a libertății, a libertății pe care El a câștigat-o pentru noi.

Cristos, Stăpânul lumii

Aș dori să luăm în considerare cum
acel Cristos, pe care –Prunc blând– L-
am văzut născut la Betleem, este
Stăpânul lumii: căci prin El au fost
create toate ființele din cer și de pe
pământ; El a împăcat toate lucrurile
cu Tatăl, restabilind pacea între cer și
pământ, prin sângele pe care l-a
vărsat pe cruce. Astăzi Cristos
domnește de-a dreapta Tatălui: o
afirmă cei doi îngerî în haine albe,
spunându-le ucenicilor care au
rămas înmărmuriți contemplând
norii, după Înălțarea Domnului:
*bărbați galileeni, de ce stați privind la
cer? Acest Isus, care a fost înălțat de
la voi la cer, va veni tot așa cum L-ați
văzut mergând spre cer.*

Prin El domnesc regii, cu deosebirea
că regii, autoritățile omenești, trec;
*Domnul va domni în veci și pentru
totdeauna, domnia Lui este o domnie*

veșnică și stăpânirea Lui este din generație în generație.

Împărăția lui Cristos nu este un simplu mod de a vorbi, nici o imagine retorică. Cristos trăiește, tot ca om, cu același trup pe care Și l-a asumat la Întrupare, care a înviat după Cruce și care subzistă glorificat în Persoana Cuvântului împreună cu sufletul Său omenesc, Cristos, Dumnezeu adevărat și Om adevărat, trăiește și domnește: El este Domnul lumii. Numai prin El se menține în viață tot ceea ce trăiește.

Atunci de ce nu Se arată acum în toată gloria Lui? Pentru că împărăția Sa *nu este din lumea aceasta*, deși este în lume. Isus îi răspunsese lui Pilat: *Eu sunt rege. Pentru aceasta M-am născut: să dau mărturie despre adevăr. Orice este în adevăr ascultă glasul Meu.* Cei care așteptau de la Mesia o putere temporală vizibilă s-au înșelat: *Împărăția lui Dumnezeu*

nu constă în mâncare și băutură, ci în dreptatea, pacea și bucuria Duhului Sfânt.

Adevăr și dreptate; pace și bucurie în Duhul Sfânt. Aceasta este împărăția lui Cristos: acțiunea divină care îi mântuiește pe oameni și care va ajunge la desăvârșire când istoria se va încheia, iar Domnul, care se află în locul cel mai înalt al paradisului, va veni să-i judece definitiv pe oameni.

Când Cristos Își începe predicarea pe pământ, nu oferă un program politic, ci spune: *convertiți-vă, pentru că s-a apropiat împărăția cerurilor*; le poruncește discipolilor să vestească această veste bună și îi învață să ceară în rugăciune venirea împărăției. Aceasta este Împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa, o viață sfântă: ceea ce trebuie să căutăm mai întâi, singurul lucru cu adevărat necesar.

Mântuirea, pe care o predică Domnul nostru Isus Cristos, este o invitație adresată tuturor. *Împărăția cerurilor este asemenea unui rege care a făcut nuntă pentru fiul său. Și i-a trimis pe servitorii lui să-i cheme pe cei invitați la nuntă.* Prin urmare, Domnul revelează că *Împărăția cerurilor este înlăuntrul vostru.*

Nimeni nu este exclus de la mântuire, dacă se supune în mod liber cerințelor iubitoare ale lui Cristos: să se nască din nou, să devină precum copiii, în simplitatea spiritului; să-și depărteze inima de tot ceea ce o desparte de Dumnezeu. Isus vrea fapte, nu doar cuvinte. Și un efort hotărât, pentru că numai cei care luptă vor fi vrednici de moștenirea veșnică.

Desăvârșirea împărăției – judecata finală de mântuire sau de osândă – nu va avea loc pe pământ. Acum împărăția este ca semănatul, precum

creșterea grăuntelui de muștar, iar sfârșitul ei va fi ca pescuitul cu năvodul, din care, odată adus pe mal, sunt scoși, cu destine diferite, cei care au înfăptuit dreptatea și cei care au săvârșit răul. Dar, cât trăim aici, împărăția se aseamănă cu plămada pe care o femeie a luat-o și a amestecat-o cu trei măsuri de făină, până când se dospește tot aluatul.

Cine înțelege împărăția pe care o propune Cristos, își dă seama că merită să riști totul pentru a o obține: ea este perla pe care o dobândește negustorul cu prețul vânzării a tot ceea ce posedă, este comoara găsită pe câmp. Împărăția cerurilor este o cucerire dificilă: nimeni nu este sigur că o va dobândi, dar strigătul umil al omului căit reușește să-i deschidă larg porțile. Unul dintre tâlharii răstigniți împreună cu Isus Îl roagă: *Isuse, amintește-Ți de mine când vei veni în împărăția Ta! Și Isus i-a*

răspuns: Adevăr îți spun: astăzi vei fi cu Mine în paradis!.

Împărăția în suflet

Ce mare ești, Doamne și Dumnezeuul nostru! Tu ești Cel care dă sens supranatural și eficacitate divină vieților noastre. Tu ești motivul pentru care, din dragostea față de Fiul Tău, cu toate puterile ființei noastre, cu sufletul și cu trupul, putem repeta: *oportet illum regnare!*, în timp ce răsună refrenul slăbiciunii noastre, pentru că știi că suntem făpturi –și ce făpturi!– făcute din lut, nu numai în picioare, dar și în inimă și în cap. Într-un mod divin, vom vibra exclusiv pentru Tine.

Cristos trebuie să domnească, înainte de toate, în sufletul nostru. Dar ce am răspunde dacă El ne-ar întreba: tu, cum Mă lași să domnesc în tine? Eu i-aș răspunde că, pentru ca El să domnească în mine, am nevoie de harul Său din belșug: numai astfel

până și ultima bătaie a inimii, până și ultima răsuflare, până și privirea cea mai puțin vie, până și cuvântul cel mai obișnuit, până și senzația cea mai elementară se vor traduce într-un *osana* către Cristos Regele meu.

Dacă vrem ca Cristos să domnească, trebuie să fim consecvenți: să începem prin a-I dăruia inima noastră. Dacă nu am face aceasta, a vorbi despre domnia lui Cristos ar fi doar un strigăt fără substanță creștină, o manifestare exterioară a unei credințe inexistente, o folosire frauduloasă a numelui lui Dumnezeu pentru scopuri pur vremelnice.

Dacă condiția ca Isus să domnească în sufletul meu, –în sufletul tău–, ar fi ca mai întâi să găsească în noi un loc perfect, am avea motive să disperăm. Dar *nu te teme, fiica Sionului! Iată, Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei*. Îl vedeți? Isus Se mulțumește cu un animal sărman, ca tron. Nu

știu voi, dar pentru mine nu o
umilință faptul să mă recunosc în
ochii Domnului ca un măgăruș: sunt
ca un mânz *înaintea Ta; dar eu sunt
pururea cu Tine, pentru că Tu m-ai
prins de mâna dreaptă*, Tu mă
conduci de căpăstru.

Gândiți-vă la trăsăturile unui măgar,
acum când au mai rămas atât de
puțini. Nu la măgarul bătrân și
încăpățânat, plin de năravuri, care se
răzbună cu o lovitură perfidă, ci la
mânzul tânăr: urechile ridicate ca
niște antene, auster la hrană,
rezistent la muncă, cu trap hotărât și
vesel. Există sute de animale mai
frumoase, mai pricepute și mai
vânjoase. Dar Cristos Și-a pus ochii
asupra lui, pentru a Se prezenta ca
Rege în fața poporului care Îl aclama.
Pentru că Isus nu are de a face cu
viclenia calculată, cu cruzimea
inimilor reci, cu frumusețea care
bate la ochi, dar goală. Domnul
nostru prețuiește bucuria unei inimi

tinere, pasul simplu, vocea neprefăcută, ochii limpezi, urechea atentă la cuvântul Său de dragoste. Astfel domnește El în suflet.

Domnind prin slujire

Dacă îl lăsăm pe Cristos să domnească în sufletul nostru, nu vom deveni stăpâni, ci vom fi slujitori ai tuturor oamenilor. Slujire. Cât de mult îmi place acest cuvânt! Să slujesc Regelui meu și, prin El, tuturor celor care au fost răscumpărați prin sângele Său. Dacă noi, creștinii, am ști să slujim! Să-I încredințăm Domnului hotărârea noastră de a învăța să împlinim această misiune a slujirii, pentru că numai slujind Îl vom putea cunoaște și iubi pe Cristos, și astfel să-L facem cunoscut și să-i ajutăm și pe alții să-L iubească.

Cum Îl vom prezenta sufletelor? Prin exemplu: să fim mărturie, prin slujirea noastră voluntară față de

Isus Cristos, în toate activitățile noastre, pentru că El este Domnul tuturor realităților din viața noastră, pentru că El este motivul ultim și unic al existenței noastre. Mai apoi, după ce am dat această mărturie prin exemplu, vom fi în stare să instruim prin cuvânt, prin învățătură. Așa a făcut Cristos: *coepit facere et docere*, mai întâi a învățat prin fapte, apoi prin predicarea Sa divină.

A-i sluji pe ceilalți, pentru Cristos, cere să fim foarte umani. Dacă viața noastră este inumană, Dumnezeu nu va construi nimic în ea, pentru că, de obicei, nu clădește pe dezordine, pe egoism, pe aroganță. Trebuie să-i înțelegem pe toți, să conviețuim cu toți, să-i scuzăm pe toți, să-i iertăm pe toți. Nu vom spune că ceea ce este nedrept devine drept, că nu există o ofensă adusă lui Dumnezeu atunci când există, că răul este bine. Dar, în fața răului, nu vom răspunde cu alt

rău, ci cu învățătură limpede și cu faptă bună: *înnecând răul în abundența binelui*. Astfel Cristos va domni în sufletul nostru și în sufletele celor din jurul nostru.

Unii încearcă să construiască pacea în lume fără a pune dragostea lui Dumnezeu în propriile inimi, fără a-i sluji cpe oameni din dragoste pentru Dumnezeu. Cum va fi posibilă realizarea unei misiuni de pace în acest fel? Pacea lui Cristos este aceea a Împărăției lui Cristos; iar împărăția Domnului nostru trebuie să se întemeieze pe dorința de sfințenie, pe dispoziția smerită de a primi harul, pe o acțiune hotărâtă de dreptate, pe o revărsare divină de iubire.

Cristos în vârful activităților omenești

Acest lucru este realizabil, nu este un vis zadarnic. Dacă noi, oamenii, ne-am hotărî să păstrăm iubirea lui

Dumnezeu în inimile noastre!
Cristos, Domnul nostru, a fost
răstignit și, de pe înălțimea Crucii, a
răscumpărat lumea, restabilind
pacea între Dumnezeu și oameni.
Isus Cristos reamintește tuturor: *et
ego, si exaltatus fuero a terra, omnia
traham ad meipsum*, – dacă voi Mă
așezați în vârful tuturor activităților
pământești, împlinindu-vă datoria
fiecărei clipe, fiindu-Mi martori în
cea ce pare mare și în cea ce pare
mic, *omnia traham ad meipsum*, voi
atrage toate la Mine. Împărăția Mea
între voi va fi o realitate!

Cristos, Domnul nostru, continuă să
se angajeze în această semănare a
mântuirii oamenilor și a întregii
creații, a acestei lumi a noastră, care
este bună, pentru că a ieșit bună din
mâinile lui Dumnezeu. Ofensa lui
Adam, păcatul mândriei omenești, a
fost cea care a rupt armonia divină a
creației.

Dar Dumnezeu Tatăl, când a sosit plinătatea timpurilor, L-a trimis pe singurul Său Fiu, care –prin puterea Duhului Sfânt– a luat trup în Maria, Pururea Fecioară, ca să restabilească pacea, pentru ca, răscumpărându-l pe om din păcat, *adoptionem filiorum reciperemus*, să fim constituiți copii ai lui Dumnezeu, capabili să luăm parte la intimitatea divină: pentru ca astfel să i se acorde acestui om nou, acestei mlădițe noi a fiilor lui Dumnezeu, puterea de a elibera întregul univers de dezordine, restaurând toate lucrurile în Cristos, care le-a împăcat cu Dumnezeu.

La aceasta am fost chemați creștinii, aceasta este misiunea noastră apostolică și dorința care trebuie să ne mistuie sufletul: să devină realitate împărăția lui Cristos, să nu mai existe ură sau cruzime, să răspândim pe pământ balsamul puternic și pașnic al iubirii. Să-I cerem astăzi Regelui nostru să ne

facă să colaborăm cu smerenie și cu ardoare la planul divin de a uni ceea ce este rupt, de a salva ceea ce este pierdut, de a pune ordine acolo unde omul a adus dezordine, de a readuce la scopul său ceea ce s-a rătăcit, de a reconstrui armonia întregii creații.

A îmbrățișa credința creștină înseamnă a te angaja să continui între creaturi misiunea lui Isus. Trebuie să fim, fiecare dintre noi, *alter Christus, ipse Christus*, – un alt Cristos, același Cristos. Numai astfel ne vom putea asuma acea misiune mare, imensă, nesfârșită: să sfințim din interior toate structurile temporale, ducând acolo drojdia Răscumpărării.

Nu vorbesc niciodată despre politică. Nu privesc rolul creștinilor pe pământ ca pe apariția unui curent politico-religios –ar fi o nebunie–, nici măcar dacă ar avea buna intenție de a insufla spiritul lui

Cristos în toate activitățile oamenilor. Ceea ce trebuie încredințat lui Dumnezeu este inima fiecăruia, oricine ar fi. Să încercăm să vorbim pentru fiecare creștin, pentru ca acolo unde se află, –în împrejurări care nu depind doar de poziția lui în Biserică sau în viața civilă, ci și de rezultatul situațiilor istorice schimbătoare–, să știe să dea mărturie, prin exemplu și prin cuvânt, despre credința pe care o mărturisește.

Creștinul trăiește în lume cu deplin drept, pentru că este om. Dacă acceptă ca în inima lui să locuiască și să domnească Cristos, atunci în toate activitățile sale umane va găsi –într-un mod foarte puternic– eficacitatea mântuitoare a Domnului. Nu contează dacă ocupația respectivă este, după cum se spune, *înaltă sau joasă*; pentru că o culme omenească poate fi, în ochii lui Dumnezeu, o josnicie, iar ceea ce numim umil sau

modest poate fi o culme creștină, de sfințenie și de slujire.

Libertatea personală

Creștinul, când lucrează, așa cum este datoria lui, nu trebuie să ignore și nici să eludeze exigențele proprii ale naturii. Dacă expresia *a binecuvânta activitățile omenești* ar fi înțeleasă ca anularea sau denaturarea propriilor lor dinamici, aş refuza să folosesc acele cuvinte. Personal, nu m-a convins niciodată că activitățile obișnuite ale oamenilor ar trebui să poarte, ca o etichetă artificială, o calificare confesională. Pentru că mi se pare, – deși respect părerea contrară –, că există riscul de a folosi în zadar numele sfânt al credinței noastre și, în plus, pentru că, uneori, eticheta „catolic” a fost folosită chiar pentru a justifica atitudini și acțiuni care uneori nu sunt cu adevărat cinstite din punct de vedere omenesc.

Dacă lumea și tot ce există în ea –cu excepția păcatului– este bună, pentru că este lucrarea lui Dumnezeu, Domnul nostru, creștinul, care se străduiește continuu să evite ofensele aduse lui Dumnezeu –o luptă pozitivă a iubirii–, trebuie să se dedice tuturor realităților pământești, alături de ceilalți cetățeni; trebuie să apere toate bunurile care izvorăsc din demnitatea persoanei.

Și există un bun pe care ar trebui să-l caute întotdeauna în mod special: libertatea personală. Numai dacă apără libertatea individuală a celorlalți, însoțită de responsabilitatea personală corespunzătoare, își va putea apăra, cu onestitate umană și creștină propria libertate. Repet, și o voi face fără încetare, că Domnul ne-a oferit în mod gratuit un mare dar supranatural, harul divin; și un alt dar minunat, omenesc: libertatea

personală, care cere din partea noastră –pentru ca să nu se degradeze, transformându-se în libertinaj– integritate; un angajament efectiv de a ne desfășura conduita în cadrul legii divine, pentru că *unde este Duhul Domnului, acolo este libertate.*

Împărăția lui Cristos este una a libertății: aici nu există alți slujitori decât cei care se înlanțuiesc de bunăvoie, din iubire față de Dumnezeu. Binecuvântată sclavie a iubirii, care ne face liberi! Fără libertate, nu putem răspunde harului; fără libertate, nu ne putem dăruia liber Domnului, din cel mai supranatural motiv: pentru că așa vrem.

Unii dintre voi care mă ascultați mă cunoașteți de mulți ani. Puteți să mărturisiți că mi-am dedicat toată viața predicării libertății personale, împreună cu responsabilitatea

personală. Am căutat-o și o caut în continuare, pe tot pământul, așa cum Diogene căuta un om. Și în fiecare zi o iubesc mai mult, o iubesc mai presus de toate bunurile pământești: este o comoară pe care nu o vom prețui niciodată îndeajuns.

Când vorbesc de libertate personală, nu mă refer cu aceasta la alte probleme poate foarte legitime, dar care nu corespund misiunii mele de preot. Știu că nu îmi revine să mă ocup de chestiuni seculare și vremelnice, care țin de sfera temporală și civilă, chestiuni pe care Domnul le-a lăsat la libera și senina dezbatere a oamenilor. Știu, de asemenea, că buzele preotului, evitând cu desăvârșire facțiunile omenești, trebuie deschise doar pentru a conduce sufletele la Dumnezeu, la învățătura Sa spirituală mântuitoare, la sacramentele instituite de Isus Cristos, la viața interioară care ne

apropie de Domnul știindu-ne fiii Săi și, prin urmare, frați ai tuturor oamenilor fără nicio excepție.

Astăzi celebrăm sărbătoarea lui Cristos Rege. Și nu mă abat de la misiunea mea de preot când spun că, dacă cineva ar înțelege Împărăția lui Cristos ca pe un program politic, nu ar fi pătruns în finalitatea supranaturală a credinței și ar fi pe punctul de a încărca conștiințele cu poveri care nu sunt ale lui Isus, *căci jugul Lui este plăcut, iar povara Sa este ușoară*. Să-i iubim cu adevărat pe toți oamenii; să-L iubim pe Cristos, mai presus de toate; și, atunci, nu vom avea de ales decât să iubim libertatea legitimă a celorlalți, într-o conviețuire pașnică și rezonabilă.

Senini, copii ai lui Dumnezeu

S-ar putea să-mi sugerați: dar *puțini vor să audă asta și cu atât mai puțini vor să o pună în practică*. Știu: libertatea este o plantă puternică și

sănătoasă, care nu se aclimatizează bine printre pietre, printre spini sau pe poteci călcate de oameni. Ne fusese deja anunțat, chiar înainte de venirea lui Cristos pe pământ.

Aduceți-vă aminte de Psalmul al doilea: *Pentru ce se frământă neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Regii pământului se răscoală și cei care conduc se înțeleg împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său.* Vedeți? Nimic nou. S-au împotrivit lui Cristos înainte de nașterea Sa; I s-au împotrivit, în timp ce picioarele Lui pașnice străbăteau cărările Palestinei; L-au persecutat după aceea și continuă acum, atacând membrii Trupului Său mistic și real. De ce atâta ură, de ce această năpustire asupra simplității sincere, de ce această zdrobire universală a libertății fiecărei conștiințe?

Să rupem legăturile lor și să scăpăm de jugul lor. Ei rup jugul lesne de purtat, își leapădă povara, –minunata povară a sfințeniei și dreptății, a harului, a iubirii și a păcii. Se înfurie înaintea iubirii, râd de bunătatea neajutorată a unui Dumnezeu care renunță la folosirea legiunilor Sale de îngeri pentru a Se apăra. Doar dacă Domnul ar accepta compromisul, dacă ar sacrifica câțiva oameni nevinovați pentru a satisface majoritatea celor vinovați, ei ar mai putea încerca să ajungă la o înțelegere cu El. Însă, aceasta nu este logica lui Dumnezeu. Tatăl nostru este cu adevărat un tată, și este gata să ierte mii de răufăcători, atâta timp cât există măcar zece drepti. Cei care sunt conduși de ură nu pot înțelege această milostivire și se încrâncenă în aparenta lor impunitate pământească, hrănindu-se cu nedreptatea.

*Cel ce locuiește în ceruri surâde,
Domnul râde de ei. Apoi, în mânia Sa,
le vorbește și, în furia Sa, îi
însăimântă. Cât de legitimă este
mânia lui Dumnezeu și cât de justă
este furia Lui; și cât de mare este, de
asemenea, și mila Lui!*

*Eu sunt acela care l-am uns pe regele
meu în Sion, pe muntele Meu cel sfânt!
Voi vesti hotărârea Domnului; El mi-a
zis: Tu ești Fiul Meu, Eu astăzi Te-am
născut. Milostivirea lui Dumnezeu
Tatăl ni L-a dat ca Rege pe Fiul Său.
Când amenință, se înduioșează; Își
anunță mânia și ne dăruiește
totodată iubirea Lui. Tu ești Fiul
Meu: se adresează lui Cristos și se
adresează ție și mie, dacă ne hotărâm
să fim *alter Christus, ipse Christus*.*

Cuvintele nu pot ține pasul cu inima,
care este mișcată de bunătatea lui
Dumnezeu. El ne spune: *tu ești Fiul
Meu*. Nu un străin, nici un servitor
tratat cu amabilitate, nici măcar un

prieten, ceea ce ar fi deja mult. Fiu! El ne dă frâu liber să trăim înaintea Lui pietatea de fiu și, aș îndrăzni să spun, și obrăznicia fiului față de un Tată, care nu este în stare să-i refuze nimic.

Nu sunt, oare, mulți cei care se încăpățânează să se comporte cu nedreptate? Da, dar Domnul insistă: *cere-Mi și îți voi da popoarele ca moștenire și marginile pământului, în stăpânire. Tu le vei zdrobi cu un toiag de fier și le vei sfărâma ca pe vasul olarului.* Acestea sunt promisiuni puternice, și sunt de la Dumnezeu: nu le putem disimula. Nu degeaba Cristos este Răscumpărătorul lumii și domnește, suveran, la dreapta Tatălui. Este anunțul cumplit a ceea ce îl așteaptă pe fiecare, când viața trece, pentru că trece; –și pe toți, atunci când istoria se va sfârși–, dacă inima se împietrește în rău și în deznădejde.

Dar Dumnezeu, care poate birui
întotdeauna, preferă să convingă:
*acum, dar, regilor, purtați-vă cu
iscusință, trageți învățătură,
judecători ai pământului! Slujiți-I
Domnului cu frică, bucurați-vă cu
teamă! Luați aminte, ca nu cumva să
se mânie și să pieriți pe cale! Căci
mânia Lui se aprinde degrabă. Cristos
este Domnul, Regele. Și noi vă
aducem ca o veste bună promisiunea
făcută părinților, pe care Dumnezeu a
împlinit-o pentru copiii lor, pentru
noi, înviindu-L pe Isus, așa cum este
scris în psalmul al doilea: Fiul Meu
ești Tu, Eu astăzi Te-am născut...*

*Așadar, fraților, să vă fie cunoscut că
prin El vă este vestită iertarea de
păcate și de tot ce n-ați putut fi
îndreptățiți prin Legea lui Moise.
Oricine crede în El poate fi justificat
prin El. Deci vedeți să nu vină asupra
voastră ceea ce a fost spus în profeți:
Priviți, disprețuitorilor! Mirați-vă și
faceți-vă nevăzuți! Pentru că Eu fac în*

zilele voastre o lucrare, o lucrare pe care n-ați crede-o dacă v-ar povesti cineva.

Este lucrarea mântuirii, domnia lui Cristos în suflete, manifestarea milostivirii lui Dumnezeu. *Fericiți toți aceia care își caută refugiu în El!*. Cristos: pentru că, deși nedreptatea abundă, deși mulți nu își doresc această domnie a iubirii, în aceeași istorie omenească care și este scenariul răului, se țese lucrarea mântuirii veșnice.

Îngeri ai lui Dumnezeu

Ego cogito cogitationes pacis et non afflictionis, – Eu gândesc gânduri de pace și nu de nenorocire, spune Domnul. Să fim oameni ai păcii, oameni ai dreptății, făcători de bine, și Domnul nu va fi pentru noi Judecător, ci prieten, frate, Iubire.

Fie ca în această călătorie –veselă!– pe pământ, îngerii lui Dumnezeu să

ne însoțească. Înainte de nașterea Răscumpărătorului nostru, scrie Sfântul Grigore cel Mare, pierdusem prietenia îngerilor. Vina originară și păcatele noastre zilnice ne îndepărtaseră de puritatea lor luminoasă... Dar din momentul în care L-am recunoscut pe Regele nostru, îngerii ne-au recunoscut precum concetățenii lor.

Și odată ce Împăratul Cerurilor a vrut să ia trupul nostru pământesc, îngerii nu se mai îndepărtează de mizeria noastră. Ei nu îndrăznesc să considere inferioară naturii lor această fire pe care o adoră, văzând-o înălțată mai presus de ei în persoana Regelui Cerurilor; și nu mai au nicio reținere să-l considere pe om ca pe un însoțitor al lor.

Maria, Mama Sfântă a Regelui nostru, Regina inimilor noastre, are grijă de noi așa cum numai Ea știe să o facă. Mamă plină de compasiune,

tron al harului: îți cerem să reușim
să compunem în viața noastră și în
viața celor de lângă noi, vers cu vers,
poemul simplu al carității, *quasi
flumen pacis*, ca un râu de pace. Căci
Tu ești marea milostivirii nesecate:
*toate râurile curg spre mare, și marea
nu se umple.*

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/cristos-
rege/](https://opusdei.org/ro-ro/article/cristos-rege/) (15.03.2026)